

Sapatin Vartija

Tammii-Helmikuu 2014

"Ja tämä valtakunnan
evankeliumi pitää saariattaman
kaikessa maailmassa, todistukseksi
kaikille kansoille..."

100 vuotta
1914-2014

Uudistaminen 2014

Pysykää laissa ja todistuksessa

Jes. 8:20

**Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien
kansainvälinen lähetyss seurakunta Uskonpuhdistusliike
Suomen Lähetysyhdistys r.y.**

Mastotie 10, 37800 Toijala Puh. 03 5425100 eMail:

info@spaup.org www.spaup.org

*Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi
ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo,
hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh. 3:16.*

*Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen
käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat; sillä kaikki,
mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on
se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. 1.
Joh. 5:3, 4.*

Kansikuvat: Tauno-veljemme hautajaiset

RISTIN KUNNIA

Työskennelyään jonkin aikaa Antiokiassa Paavali ehdotti työtoverilleen, että he lähtisivät toiselle lähetysmatkalle. »Lähtekäämme», hän sanoi Barnabaalle, »takaisin kaikkiin niihin kaupunkeihin, joissa olemme julistaneet Herran sanaa, katsomaan veljiä, miten heidän on.»

Sekä Paavali että Barnabas tunsivat hellää myötätuntoa niitä kohtaan, jotka olivat äskettäin vastaanottaneet evankeliumin sanoman heidän saarnatyönsä vaikutuksesta, ja he halusivat tavata heitä jälleen. Tätä myötätuntoaan Paavali ei kadottanut koskaan. Etäisilläkin lähetyskentillä, kaukana aikaisemmilta työaroiltaan, hänellä oli jatkuvasti sydämessään halu kehottaa näitä käännynnäisiä pysymään uskollisina, saattamaan pyhityksensä »täydelliseksi Jumalan pelossa» (2 Kor. 7:1). Alati hän koetti kehittää heidän luottamustaan ja auttaa heitä tulemaan kasvaviksi kristityiksi, vahvoiksi uskossa, palaviksi innossaan ja vilpittömiksi pyhittäytymisessään Jumalalle ja hänen valtakuntansa laajentamiselle.

Barnabas oli valmis lähtemään Paavalin mukaan, mutta hän halusi, että he ottaisivat mukaansa myös Markuksen, joka oli jälleen päättänyt omistautua palvelustyölle. Paavali vastusti tätä. Hän »katsoi oikeaksi olla ottamatta mukaan» miestä, joka heidän ensimmäisellä lähetysmatkallaan oli jättänyt heidät hädän hetkellä. Hän ei ollut halukas antamaan anteeksi heikkoutta, jota Markus oli osoittanut hylkäämällä työn ja palaamalla turvalliseen ja mukavaan kotiinsa. Hän tähdensi, ettei niin heikkotahtoinen henkilö ollut sovelias työhön, joka vaati kärsivällisyyttä, itsensä kieltämistä, rohkeutta, alttiutta, uskoa ja halua uhrata tarpeen tullen vieläpä henkensä. Niin sovittamaton oli kiista, että Paavalin ja Barnabaan tiet erosivat. »Ja Barnabas otti mukaansa Markuksen ja purjehti Kyproon. Mutta Paavali valitsi Siilaan, ja veljet jättivät hänet Herran armon haltuun, ja hän lähti matkalle.»

Paavali ja Silas vaelsivat läpi Syyrian ja Kilikian ja vahvistivat siellä seurakuntia. He saapuivat vihdoin Derbeen ja Lystraan, jotka sijaitsivat Lykaonian maakunnassa. Juuri Lystrassa Paavalia oli kivitetty, mutta hän uskaltautui takaisin tuohon vaaralliseen paikkaan. Hän halusi hartaasti nähdä, kuinka ne, jotka hänen toimintansa ansiosta olivat vastaanottaneet evankeliumin, kestivät koettelemustensa keskellä. Hän ei joutunut kokemaan pettymystä sillä hän totesi, että Lystran uskovaiset olivat pysyneet lujina väkivaltaisesta vastustuksesta huolimatta.

Lystrassa Paavali tapasi jälleen Timoteuksen. Tämä oli omin silmin nähnyt, mitä Paavali oli joutunut kokemaan ensimmäisen käyntinsä lopussa. Timoteuksen mielessä tuolloin syntynyt vaikutelma oli ajan mittaan syventynyt, kunnes hän tuli vakuuttuneeksi siitä, että hänen velvollisuutenaan oli antautua kokonaan sananjulistustyölle. Hänen sydämensä oli kiintynyt Paavalin sydämeen, ja hän halusi tukea apostolin toimia avustamalla häntä sitä mukaa kuin tie avautuisi.

Paavalin työtoveri Silas oli koeteltu työntekijä, jolla oli profetian hengen lahja. Mutta edessä oleva työkenttä oli niin suuri, että oli tarpeellista kouluttaa lisää työntekijöitä palvelukseen. Timoteuksessa Paavali näki miehen, joka tajusi sananpalvelijan työn pyhyden, miehen, jota ei mahdollinen kärsimys ja vaino kauhistuttanut ja joka oli aulis vastaanottamaan opetusta. Apostoli ei kuitenkaan uskaltanut antaa Timoteukselle, kokemattomalle nuorukaiselle, opetusta sananpalvelijan työssä varmistautumatta ensin täydellisesti hänen luonteestaan ja hänen menneisyydestään.

Timoteuksen isä oli kreikkalainen ja äiti juutalainen. Lapsesta asti hän oli tuntenut pyhät kirjoitukset. Hänen kotonaan vietettiin hurskasta ja siveätä elämää. Hänen äitinsä ja isoäitinsä usko pyhiin kirjoituksiin muistutti häntä alati siitä, miten siunauksellista oli noudattaa Jumalan tahtoa. Jumalan sana oli se perusta, jonka mukaisesti nämä kaksi hurskasta naista olivat kasvattaneet Timoteusta. Niiden opetusten hengellinen voima, joita hän oli heiltä saanut, oli varjellut hänet nuhteettomana puheissaan ja puhtaana niistä huonoista vaikutteista, jotka häntä ympäröivät. Näin nuo ihmiset, jotka olivat häntä kotona kasvattaneet, olivat yhdessä Jumalan kanssa valmentaneet häntä kantamaan kuormia.

Paavali näki, että Timoteus oli uskollinen, vakaa ja vilpitön, ja hän valitsi hänet työ- ja matkatoverikseen. Ne, jotka olivat opettaneet Timoteusta hänen lapsuudessaan, saivat nyt ilokseen nähdä, kuinka tuosta heidän hoivaamastaan pojasta tuli suuren apostolin läheinen ystävä. Timoteus oli vielä nuorukainen, kun Jumala valitsi hänet opettajaksi, mutta hänen saamansa kasvatusta oli vakaannuttanut hänen periaatteensa siinä määrin, että hän oli sovelias Paavalin apulaiseksi. Ja vaikka hän oli nuori, hän huolehti velvollisuuksistaan kristillisellä nöyryydellä.

Varotoimena Paavali antoi viisaan neuvon, että Timoteus antaisi ympärileikata itsensä - ei siksi, että Jumala olisi sitä vaatinut, vaan siksi,

ettei juutalaisilla olisi syytä mitenkään paheksua Timoteuksen toimintaa. Paavalin oli työssään määrä matkata kaupungista kaupunkiin monissa maissa, ja hänellä tuli usein olemaan mahdollisuus saarnata Kristusta juutalaisten synagoogissa sekä muissa kokouspaikoissa. Jos tulisi tietoon, että joku hänen työtovereistaan oli ympärileikkaamaton, juutalaisten ennakkoluuloisuus ja kiihkomielisyyys saattaisi suuresti haitata hänen työtään. Kaikkialla apostoli sai osakseen päättäväistä vastustusta ja ankaraa vainoa. Hän halusi tuoda juutalaisille veljilleen, samoin kuin pakanoillekin, tiedon evankeliumista. Sen vuoksi hän pyrki, sikäli kuin oli uskon mukaista, poistamaan kaikki vastustuksen aiheet. Mutta vaikka hän tekikin tämänsuuruisen myönnytyksen juutalaisten ennakkoluuloisuuden vuoksi, hän uskoi ja opetti, ettei ympärileikkaus tai ympärileikkaamattomuus merkinnyt mitään ja että Kristuksen evankeliumi merkitsi kaikkea.

Paavali rakasti Timoteusta, »oikeaa poikaansa uskossa» (1 Tim. 1:2). Tuo suuri apostoli keskusteli usein nuoren opetuslapsen kanssa ja kyseli häneltä raamatunhistoriaa. Kun he matkustivat paikasta toiseen, hän opetti hänelle huolellisesti tuloksellisimpia työskentelytapoja. Sekä Paavali että Silas pyrkivät, aina kun olivat yhteydessä Timoteukseen, syventämään hänen jo omaksumaansa käsitystä sananpalvelijan työn pyhydestä ja vakavuudesta.

Työssään Timoteus jatkuvasti turvautui Paavalin neuvoihin ja ohjeisiin. Hän ei toiminut hetken mielijohteesta vaan harjoitti tyyntä harkintaa kysyen joka askeleella: onko tämä Herran tie? Pyhä Henki löysi hänessä ihmisen, joka oli muokattavissa ja muovattavissa temppeleksi, missä Jumalan Henki saattoi asua.

Kun Raamatun opetuksia toteutetaan jokapäiväisessä elämässä, niillä on syvä ja pysyvä vaikutus luonteeseen. Näitä opetuksia Timoteus omaksui ja noudatti. Hänellä ei ollut erityisen loisteliaita lahjoja, mutta hänen työnsä oli arvokasta, koska hän käytti Jumalalta saamiaan edellytyksiä Mestarin palveluksessa. Hänellä oli käytännön hurskauden tuntemusta enemmän kuin muilla uskovilla, ja tämä antoi hänelle vaikutusvaltaa.

Niiden, jotka tekevät työtä sielujen hyväksi, on saatava syvämpi, täydellisempi, selkeämpi tieto Jumalasta kuin tavanomaisin keinoin voidaan saada. Heidän on kohdistettava kaikki voimansa Mestarin työhön. He toteuttavat korkeaa ja pyhää kutsumusta, ja jos he saavat palkakseen

sieluja, heidän on pidettävä lujasti kiinni Jumalasta ja saatava joka päivä armoa ja voimaa kaiken siunauksen Lähteestä. »Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaakseen itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee» (Tiit. 2: 11—14).

Ennen kuin Paavali ja hänen toverinsa riensivät uudelle alueelle, he vierailivat seurakunnissa, jotka oli perustettu Pisidiaan ja sitä ympäröiville seuduille. »Ja sitä mukaa kuin he vaelsivat kaupungista kaupunkiin, antoivat he heille noudatettaviksi ne säädökset, jotka apostolit ja Jerusalemin vanhimmat olivat hyväksyneet. Niin seurakunnat vahvistuivat uskossa ja saivat päivä päivältä yhä enemmän jäseniä.»

Apostoli Paavali tunsi syvää vastuuta niistä, jotka olivat kääntyneet hänen toimintansa ansiosta. Hartaammin kuin mitään muuta hän toivoi heidän pysyvän uskollisina, »ollen», kuten hän sanoi, »minulle kerskaukseksi Kristuksen päivänä siitä, etten ole turhaan juossut enkä turhaan vaivaa nähnyt» (Fil. 2: 16). Hän oli huolissaan palvelustoimintansa tuloksista. Hän tunsi, että hänen omakin pelastuksensa saattaisi olla vaarassa, jos hän laiminlöisi velvollisuutensa täyttämisen ja seurakunta laiminlöisi velvollisuutensa olla yhteistoiminnassa hänen kanssaan sielujen pelastamisessa. Hän tiesi, ettei pelkkä saarnaaminen riittäisi valmentamaan uskovia pitämään tarjolla elämän sanaa. Hän tiesi, että antamalla käskyn käskyn päälle, läksyn läksyn päälle, milloin siellä, milloin täällä, heitä oli opetettava edistymään Kristuksen työssä.

Aina kun ihminen kieltäytyy käyttämästä Jumalalta saamiaan voimia, ne rappeutuvat ja katoavat. Tämä on yleinen periaate. Totuus, jota ei noudateta elämässä ja jota ei välitetä muille, menettää elähdyttävän voimansa, tervehdyttävän vaikutuksensa. Tämän vuoksi apostoli pelkäsi, ettei hän ehkä voisikaan asettaa esiin jokaista ihmistä täydellisenä Kristuksessa. Paavalin taivastoivo himmeni, kun hän ajatteli mahdollisia laiminlyöntejään, jotka johtaisivat siihen, että seurakunta saisi inhimillisen eikä suinkaan jumalallisen muodon. Hänen tiedoillaan,

kaunopuheisuudellaan, tunnusteillaan, hänen näyllään kolmannesta taivaasta, jonne hänet oli temmattu — millään tällaisella ei olisi arvoa, jos hän olisi uskon työssään ja aiheuttaisi uskottomuudellaan sen, että ne, joiden hyväksi hän työskenteli, jäisivät vaille Jumalan armoa. Niinpä hän sekä puheissaan että kirjeissään kehotti hartaasti Kristuksen tunnustaneita jatkamaan vaellusta, joka auttaisi heitä olemaan »moitteettomat ja puhtaat, tahrattomat Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, niin kuin tähdet maailmassa, tarjolla pitäessänne elämän sanaa» (Fil. 2: 15,16).

Jokainen todellinen sananpalvelija tuntee raskasta vastuuta hoiviinsa annettujen uskovien hengellisestä edistymisestä ja toivoo hartaasti, että heistä tulisi Jumalan työtovereita. Hän tajuaa, että seurakunnan hyvinvointi riippuu suurella määrällä siitä, kuinka uskollisesti hän suorittaa Jumalalta saamaansa työtä. Innokkaasti ja uupumatta hän pyrki synnyttämään uskovissa halun voittaa sieluja Kristukselle. Hän muistaa, että jokaisen seurakuntaan liittyvän uuden jäsenen tulisi olla jälleen uusi välikappale lunastussuunnitelman toteuttamisessa.

Vierailtuaan Pisidian ja sitä ympäröivän seudun seurakunnissa Paavali ja Silas ynnä Timoteus kulkivat »Frygian ja Galatian maan kautta», missä he väkevästi ja voimallisesti julistivat pelastuksen ilosanomaa. Galatalaiset palvelivat epäjumalia, mutta kun apostolit saarnasivat heille, he iloitsivat sanomasta, joka lupasi vapauden synnin orjuudesta. Paavali ja hänen työtoverinsa julistivat oppia vanhurskaudesta, joka saavutettaisiin uskomalla Kristuksen sovitusuhriin. He selittivät, kuinka Kristus, nähdessään langenneen ihmiskunnan avuttoman tilan, tuli lunastamaan ihmiset elämällä kuuliaisena Jumalan laille ja kärsimällä tottelemattomuuden aiheuttaman rangaistuksen. Ristin valossa moni, joka ei ollut milloinkaan aikaisemmin tuntenut tosi Jumalaa, alkoi tajuta Isän rakkauden suuruuden.

Näin galatalaisille valkenivat perustotuudet Jumalasta, meidän Isästäme, ja Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, »joka antoi itsensä alttiiksi meidän syntiemme tähden, pelastaaksensa meidät nykyisestä pahasta maailmanajasta meidän Jumalamme ja Isämme tahdon mukaan». »Uskossa kuulemisesta» he saivat Jumalan Hengen ja olivat »uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa» (Gal. 1: 4; 3: 2,26).

Paavalin elämäntavat galatalaisten keskuudessa olivat sellaiset, että hän saattoi myöhemmin sanoa: »Tulkaa minun kaltaisikseni» (Gal. 4:12). Hänen huuliaan oli kosketettu alttarista otetulla palavalla hiilellä, ja hän

sai voimaa kohota ruumiillisten heikkouksien yläpuolelle ja julistaa Jeesusta syntisen ainoana toivona. Häntä kuunnelleet tiesivät, että hän oli ollut Jeesuksen seurassa. Kun hänen päälleen oli puettu voima korkeudesta, hän kykeni selittämään hengelliset hengellisesti ja repimään alas saatanan varustukset. Sydämet murtuivat hänen kuvatessaan Jumalan rakkautta, joka oli ilmennyt Isän uhratessa ainoasyntyisen Poikansa, ja monissa heräsi kysymys: mitä minun pitää tekemän, että pelastuisin?

Tämä tapa julistaa evankeliumia oli luonteenomainen apostolin toiminnalle kaikkialla, missä hän työskenteli pakanoiden keskuudessa. Aina hän muistutti heille Golgatan rististä. »Me emme julista itseämme», hän totesi elämänsä myöhempinä vuosina, »vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän palvelijanne Jeesuksen tähden. Sillä Jumala, joka sanoi: 'Loistakoon valkeus pimeydestä', on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa» (2Kor. 4: 5,6).

Pyhittäytyneet sanansaattajat, jotka kristikunnan historian alkupäivinä toivat kadotuksen uhkaamalle maailmalle pelastuksen ilosanoman, eivät antaneet minkäänlaisen itsekorostuksen turmella julistustaan ristiinnaulitusta Kristuksesta. He eivät himoinneet valtaa eivätkä mainetta. Kätkien oman minänsä Vapahtajaan he kirkastivat suurta pelastussuunnitelmaa ja Kristuksen, tämän suunnitelman alkajan ja päättäjän, elämää. Kristus, joka on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti, oli heidän opetuksensa keskeisenä sisältönä.

Jos ne, jotka nykyään opettavat Jumalan sanaa, kohottaisivat Kristuksen ristiä yhä korkeammalle, niin heidän palvelustoimintansa olisi paljon tuloksellisempaa. Jos syntiset saadaan luomaan yksikin harras katse ristiin, jos he voivat saada selkeän näyn ristiinnaulitusta Vapahtajasta, he tajuavat Jumalan myötätunnon syvyyden ja synnin synnillisyyden.

Kristuksen kuolema osoittaa Jumalan suuren rakkauden ihmistä kohtaan. Se on meille pelastuksen sinetti. Ristin riistäminen kristityiltä olisi samaa kuin auringon sammuttaminen taivaalta. Risti tuo meidät lähelle Jumalaa ja sovittaa meidät hänen kanssaan. Isällisen rakkauden innoittamalla hellällä myötätunnolla Herra katsoo sitä kärsimystä, jonka hänen Poikansa kesti pelastaakseen ihmissuvun iankaikkisesta kuolemasta, ja hyväksyy meidät Rakastetussa.

Ilman ristiä ihmisellä ei voisi olla minkäänlaista yhteyttä Isään. Sen

varassa on kaikki toivomme. Siitä loistaa Vapahtajan rakkauden valkeus. Kun syntinen kohottaa ristin juurella katseensa häneen, joka kuoli pelastaakseen hänet, hän saa kokea ilon täyteen, sillä hänen syntinsä ovat anteeksiannettu. Polvistuessaan uskossa ristin juurelle hän on saapunut korkeimmalle paikalle, minne ihminen voi päästä.

Ristin välityksellä me opimme, että taivaallinen Isä rakastaa meitä rakkaudella, joka on ääretön. Onko ihme, että Paavali huudahti: »Pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä?» (Gal. 6: 14). Myös meillä on oikeus kerskata rististä, oikeus antautua kokonaan hänelle, joka antoi itsensä meidän tähtemme. Silloin - kasvot loistaen Golgatalta säteilevästä kirkkaudesta - me voimme ryhtyä välittämään tätä valoa niille, jotka ovat pimeydessä.

Ap. Teot 154-161.

Isä meidän

“Ja anna meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisellemme.” Luuk. 11:4.

Matteuksen evankeliumissa 6:12 on sanottu: “ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme;”

Tässä, huomaamme, että kahdessa eri paikassa meidän Herramme rukous on lausuttu eri tavalla, kuin yleensä sanotaan. Onko siinä todella eroa? Kuitenkin, Raamatun mukaan Jumalan lapsi on velan anteeksisaajan paikalla. Tätä todistaa monet kohdat. Minä mainitsen vaan Room. 4:7 “Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitetty!”

Kristitty tietää, että hänen epävanhurskautensa on anteeksiannettu. Myös Efesolaisten kirjeessä 1:7 tai Kolossalaisen 1:14 on sanottu: “jossa (Kristuksessa) meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.”

Vielä selvemmin Paavali kirjoittaa Efesolaiskirjeessä 4:32 ja Kolossalaskirjeessä 3:13: “Olkaa sen sijaan toisianne kohtaan ystävällisiä, hyväsydämiä, anteeksiantavaisia toinen toisellenne, niinkuin Jumalakin on Kristuksessa teille anteeksi antanut.” “kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillemme anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niinkuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa.”

Niin Jumalan lapsi on velan anteeksisaajan paikalla. Kristityt voivat kiittää ja ylistää, koska heidän syntinsä on anteeksiannetut.

Voimmeko tietää, olemmeko todella pelastettuja?

On varmasti paljon ihmisiä, jotka kutsuvat itseään kristityiksi, jotka sanovat, että jos joku ylpeilee syntien anteeksisaamisesta: "Kukaan ei voi sitä tietää! Joka näin sanoo, pettää itseänsä."

Raamattu puhuu toisella tavalla. Raamattu sanoo, että Jumalan on tehnyt puolestamme kaikki saadaksemme pelastuksen.

“Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa...” 2. Kor. 5:19.

Meidän lunastajamme on antanut uhrin. Nyt puuttuu vain, että otamme sen uskossa vastaan.

Eräs vertaus saattaisi tehdä tästä vielä selvemmän: Eräs setä laittoi pienen lapsen vuoteeseen pankkikirjan, jossa oli katetta yli 50 €. Silloin lapsella se summa ei ole vielä rahana? Niin kauan kuin hän on alaikäinen, hän ei voi tehdä sillä mitään. Mutta kun hän on tullut täysi-ikäiseksi, sitten tulee aika, jolloin hän tarvitsee rahaa. Niin hän menee pankkikirja mukanaan pankkiin ja sanoo: "Haluan nostaa rahani!" Ja hän saa rahansa korkoineen käteensä. Niin pelastus on suoritettu meille, mutta me emme tiedä siitä mitään, emmekä ajattele sitä. Me uskomme, että teidän ei tarvitse tietää, kunnes tulee aika, kun tulemme tuntemaan syntimme, kunnes kaipaamme anteeksiantoa. Sitten tulemme Kristuksen luo ja pyydämme syntejämme anteeksi ja saamme sen. Niin helppoa se on! Kyllä, niin yksinkertaista.

Siksi se on monille niin vaikeaa, koska se olisikin todella helppoa. Jos heidän pitäisi tehdä jokin uhraus, tekisivätkö he sen? Ei ole yksinkertaista uskoa täydelliseen lunastukseen. Ja siksi se on niin vaikeaa. Jeesus otti koko kuorman päällensä, jotta meillä olisi helppoa. Jeesus maksoi Hänen verensä hinnalla pelastuksemme, jotta voimme iloita siitä. Se, joka uskossa ja parannuksessa kääntyy Herran puoleen, hän myös kokee, mitä Paavali kirjoitti efesolaisille ja kolossalaisille: “Jossa (Kristuksessa) meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsä rikkauden mukaan.” Ef. 1:7.

Mikä on nuorisomme tunnuksena?

Herra Jeesus sanoi, että meidät pitäisi tunnistaa opetuslapsikseen, että meillä on keskinäisen rakkaus. Tämä on hurskaudemme tunnusmerkki,

eikä se, että olemme lakanneet tekemästä sitä ja tätä, mitä olemme tehneet menneisyydessä!

Entä mitä sanot rakkaudesta? Veljellisestä ja lähimmäisen rakkaudesta? Emmekö ole paljon velkaa tässä kohden? Kun puhutaan pahaa veljestä tai sisaresta, onko se rakkautta? Eikö tämä tule hyvin usein esille? Voi, miten sisarista ja veljistä pahanpuhuminen ja tuomitseminen ja on tullut päivittäiseksi puheenaiheeksi uskovien keskuudessa! Onko tämä todellista veljellistä rakkautta?

Todellinen veljellinen rakkaus nähdään, että jos kerromme veljelle suoraan totuuden, auttaaksemme ja palvellaksemme häntä, mutta hänen poissa ollessaan ollaan veljen puolella, häntä puolustetaan, niin pitkälle kuin mahdollista. Eikö kristillisissä piireissä usein tapahdu päinvastoin?

Veljen tai sisaren edessä osoitetaan kyllä ystävällisyyttä - ja selän takana puhutaan hänestä sopimatonta. Miten häpeällistä - se on todellisen veljellisen rakkauden vastakohta! Kun ajattelemme sitä rakkautta, josta meidät tulisi tunnistaa Jeesuksen seuraajaksi, kuinka paljon rakkaudettomuutta on olemassa uskovien keskuudessa! Ulkopuoliset kehuivat Jerusalemin ensimmäistä seurakuntaa: "Miten paljon he rakastivatkaan toisiaan!"

Mieti uudelleen, mitä Jeesus kertoo meille Matteuksen evankeliumissa 25:41 maailman tuomarista! Miksi hän sanoo niille, jotka vasemmalla puolellaan ovat: "Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä." (Matt. 25:41)? Koska he eivät ole tehneet mitään! He eivät ruokkineet, juottaneet, pukeneet vähimpiä eikä vierailleet heidän luonaan - rakkaus puuttuu!

Haluan muistuttaa teitä eräästä toisesta asiasta. Kuinka paljon on arvostellaan ja tuomitaan!

Puhuja, joka on puhunut sitä taikka tätä sisaresta, jonka piti sanoa jotain josta ei ole edes varma. Kritiikkiä, kritiikin jälkeen! Mikä tuomitseva henki vallitsee uskovien piireissä! Mitä on sen takana? Tämä ei ole muuta kuin ylpeyttä!

Jos sanon, minä tiedän paremmin kuin veljeni, jos arvostelen kanssaihmiäni, silloin toki ajattelen korottaa itseni yli kaiken! Minä tiedän sen paljon paremmin kuin muut! Tiedän sen parhaiten. Mitä tämä on? Ylimielisyyttä.

Se, joka on nöyrä, -hän ei lähde tuomitsemaan. Hänellä on tarpeeksi

tekemistä itsensä kanssa. Hän on kiitollinen, jos Jumala on armollinen hänelle. Hän ei tuomitse eikä arvostele.

Kuinka on kateuden ja mustasukkaisuuden laita? Olkoon hän mies tai nainen kadehtikoon mistä vaan. Toinen kadehtii toista. "Kyllä, jos minulla olisi tämä asunto!" "Kyllä, jos minulla olisi niin paljon aikaa kuin hänellä!" "Kyllä, jos minulla olisi ne tulot!" Ja niin se jatkuu.

“Sävyisä sydän on ruumiin elämä, mutta luulevaisuus on mätä luissa.”
Sanl. 14:30.

Miten ruma pahe tämä onkaan Jumalan lapsille! Ota huomioon itsestäsi se, että siedät hyvin sen, kun muita kehutaan sinun läsnäollessasi. Kehutaan rouvaa A:n hyvin kasvatettuja lapsia. Ja mitä rouva B. sanoo heti? "Voi, teidän olisi hyvä nähdä lapset muulloin! Silloin minä saisin aivan toisenlaisen vaikutelman. Tai puhutaan positiivisesti rouva D: stä, että hän oli niin hyvä taloudenhoitaja. Mutta rouva E. varmasti ei voi suvaita sitä. "Niin? Tarkoitatko? No, minun täytyy sanoa ... "Ja nyt tulee halventava tuomio. Ei kadehdita muille osoitettua kiitosta ja tunnustusta, vaan halutaan kehuja itselleen!

Entä miten käyttäydymme Jumalaa kohtaan? Raamatun tutkistelumme ja rukouksemme suhteen? Eikö siellä ole myös laiminlyöntejä ja velkoja? Miten Jumalan Sanaa laiminlyödään. Ei ole aikaa siihen! Ja rukoukseen ei koskaan!

Mutta kaikkea muuta varten on aikaa. Keskustella naapurien kanssa, sanomalehdissä oleva romaanin, radion, television, ja kaikenlaisia asioita varten. Mutta Raamatun lukemiseen ja rukoukseen ei ole aikaa.

Se ei ole kaunis kuva, mitä uskovat joskus tarjoavat.

Kun ajattelemme sitä, meidän täytyy tehdä parannus ja tunnustaa, kuten Daniel: “Me olemme syntiä tehneet, olemme väärin tehneet, olleet jumalattomat ja uppiniskaiset; me olemme poikenneet pois sinun käskyistäsi ja oikeuksistasi emmekä ole kuulleet sinun palvelijoitasi, profeettoja, jotka puhuivat sinun nimessäsi...” Dan. 9:5. 6.

Me haluamme kumartaen ja tunnustaa syntimme Herralle. Kaikilla puolusteluilla ja peittämisillä ei ole arvoa Jumalan edessä. Olemme tehneet syntiä. Rakkauden puutetta. Olemme ylpeitä, kateellisia, mustasukkaisia, turhamaisia, herkkiä, hallitsevia ja kunnianhimoisia. Emme ole tuoneet kunniaa Herralle luonteellamme ja vaelluksellamme. Meillä on syytä hävetä itseämme, kun katsomme itseämme ja koko Herran seurakuntaa ympärillämme: "Anna meille meidän syntimme

anteeksi!"

Olemmeko anteeksiantavaisia?

Viidennen pyynnön viimeinen lause on, jos teette vaarallisia päätöksiä. Luukkaan evankeliumin mukaan 11:4 on sanottu: "sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisillemme" tai Matteuksen evankeliumin mukaan 6:12: "niin kuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme."

Rukoilija ilmaisee näillä sanoilla, Jumala antakoon hänelle anteeksi, koska hänkin puolestaan antaa anteeksi niille, joilla on jäänyt jotain velkaa hänelle.

Kuinka vakava tämä asia on, sen näemme Jeesuksen vertauksesta anteeksiantamattomasta palvelijasta Matteuksen evankeliumissa 18:21-35. Tässä luemme: "Silloin Pietari meni hänen tykönsä ja sanoi hänelle: "Herra, kuinka monta kertaa minun on annettava anteeksi veljelleni, joka rikkoo minua vastaan? Ihanko seitsemän kertaa?" (jae 21) Olemme taipuvaisia katsoa säälien hymyillä Pietarin ilmaisulle. Tiedämme, että Vapahtaja vastasi: "ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän." (jae 22) Saammeko todella sen jos kaikki on suoritettu, antaen veljelle seitsemän kertaa anteeksi? Antaa anteeksi seitsemän kertaa, joka on erittäin suurta! Ja silti se ei riitä, sillä Jeesus vastasi Pietarille: "Jeesus vastasi hänelle: "Minä sanon sinulle: ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän." (jae 22) Tämä ei tarkoita 490 kertaa, vaan yhä uudelleen ja uudelleen, joka tilanteessa.

Tehdäkseen tämän selväksi, Herra kertoo nyt kertomuksen: "Sen tähden taivasten valtakunta on verrattava kuninkaaseen, joka vaati palvelijoiltaan tiliä. Ja kun hän rupesi tilintekoon, tuotiin hänen eteensä eräs, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää." (jakeet 23, 24) Tämä on suuri summa. Mutta mies on velkaantunut tietäen sen! On elänyt yli varojensa, että tällainen valtava velka on voinut syntyä!

"Mutta kun tällä ei ollut, millä maksaa, niin hänen herransa määräsi myytäväksi hänet ja hänen vaimonsa ja lapsensa ja kaikki, mitä hänellä oli, että saisi velan maksetuksi. Silloin palvelija lankesi maahan ja rukoili häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle kaikki.'" (jakeet 25, 26)

Oliko tämä erittäin lupaavaa? Varmasti ei. Maksaa sellainen velka, jonka hän oli tehnyt, se oli mahdottomuus. Vaikka hän muuttaisi elämänsä ja alkaisi elää uutta elämää, ettei tekisi uusia perusteettomia velkoja, miten

se voisi olla mahdollista maksaa niin valtava summa?

“Niin herran kävi sääliksi sitä palvelijaa, ja hän päästi hänet ja antoi hänelle velan anteeksi.“ (jae 27)

Tämä oli kuninkaallinen lahja! Mies tulee olemaan kiitollinen loppuun asti. Eikö totta, näin tulisi ajatella? Mutta tapahtui aivan päinvastoin.

“Mutta mentyään ulos se palvelija tapasi erään kanssapalvelijoistaan, joka oli hänelle velkaa sata denaria;“ (jae 28) Se ei ollut liian iso juttu. Sata denaria olivat silloin noin kolmen kuukauden palkat. Kymmenentuhatta talenttia hopearahan edestä piti tehdä työtä noin kolmesataa viisikymmentä viisituhatta vuotta. (10714 denaria tekee yksi sentneri). Siis ikuisuus velka.

Siksi tulisi ajatella onnekasta miestä, jättimäinen velka on annettu anteeksi, mutta hän otti velallistaan kaulasta ja sanoi: "Ystävänä minä sain suuren onnen. Minun koko, suuri velkani on anteeksi annettu, nyt haluan myös antaa sinun pieni velkasi anteeksi." Kuitenkin kertomuksessa sanotaan: “Maksa, minkä olet velkaa.“ (jae 28) Kuinka kauheaa ja miten rumaa! “Niin hänen kanssapalvelijansa lankesi maahan ja pyysi häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin minä maksan sinulle.“ (jae 29)

Oliko se lupaavaa? Varmasti. Kolmen kuukauden palkkasumma voidaan maksaa, jos hän muutaman kuukauden ajan pidättäisi itseltään. “Mutta hän ei tahtonut, vaan meni ja heitti hänet vankeuteen, kunnes hän maksaisi velkansa.“ (jae 30)

Minkäläistä käyttäytymistä! Mikä suututtaa meitä! Kollegansa palvelijat olivat myös järkyttyneitä hänen toimistaan.

“Kun nyt hänen kanssapalvelijansa näkivät, mitä tapahtui, tulivat he kovin murheellisiksi ja menivät ja ilmoittivat herrallensa kaiken, mitä oli tapahtunut.“ (jae 31) Aivan oikein! Tämä on myös tiedettävä, herra. Miten hän käyttäytyi? Tuleeko hänen käyttäen edelleen hänen kuninkaallista armoaan ja rakkauttaan kuin ensimmäisellä kerralla? Miten hän nyt hoitaa veljeään?

“Silloin hänen herransa kutsui hänet eteensä ja sanoi hänelle: 'Sinä paha palvelija! Minä annoin sinulle anteeksi kaiken sen velan, koska sitä minulta pyysit; eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa kanssapalvelijaasi, niinkuin minäkin sinua armahdin?'“ (jakeet 32, 33)

Kyllä, tämä olisi ollut oikein ja luonnollista. Se, että hän tällaisen velan anteeksi saatuaan voisi käyttäytyä sillä tavalla niin pienestä velasta, joka

oli ennen aivan kuulumatonta!

“Ja hänen herransa vihastui ja antoi hänet vanginvartijain käsiin, kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa.” (jae 34) Toisin sanoin tämä on: Elinkautiseen vankeuteen vankilassa! Koska ja miten olisi mahdollista maksaa tällainen velka? Vaikka kaikki miehen omaisuus joutuisi vasaran alle, ja saisi näin kaupasta 40 miljoonaa? Nyt Jeesus päättää kertomuksensa ja sanoo: “Näin myös minun taivaallinen Isäni tekee teille, etlette anna kukin veljellenne sydämestänne anteeksi.” (jae 35)

Niin Jeesus sanoo, että tämä kertomus koskee erittäin paljon meitä ja meidän pitäisi saada siitä opetusta, jotta käyttäytymisemme muuttuisi. Mies, joka sai suuren velan anteeksi, olemme me. Tämä valtava velka ovat meidän syntimme. Syntiä ajatuksissa, sanoissa ja teoissa! Syntiä Jumalaa ja ihmisiä vastaan! Syntiä ja laiminlyöntejä tekeviä! Miljoonan velat! Ja - tämä jättäjäismäisen velan Jumala on antanut meille anteeksi. Vapahtajamme on ottanut kaikki meidän syyllisyytemme. Hän on päästänyt suuren velkamme, antoi syntivelkamme anteeksi. Kuninkaallinen lahja!

Miten emme olisi kiitollisia koko elämämme ajan! Eikö meidän tule lyödä rintaamme vasten ja tunnustaa syyllisyytemme. Jumalan lasten keskuudessa usein pienistäkin syistä nähdään niin paljon suvaitsemattomuutta ja sopimattomuutta! Koska et ole tervehtinyt jotakin, koska oltiin muissa ajatuksissa ja häntä ei ole huomattu - ja toinen ei voi unohtaa sitä. Miten mitättömiltä asioilta ne usein tuntuvatkaan!

Älä menetä armoa!

Kiinnitän huomiota siihen, mikä tekee asiat erittäin vakavaksi!

Ensimmäiseksi Herra antaa velalliselle armoaan. Että hän antaa hänen velkansa anteeksi, tämä on armoa. Mutta miten ihminen suhtautuu kanssapalvelijaansa? Hän esittää itsensä lain nojalla toimivaksi. Varmasti, toisella on jotain hänelle velkaa. Todella lain ja oikeuden mukaan hänen pitäisi maksaa velka hänelle. Uskova sai lain ja oikeuden mukaan tuomita hänet. Mutta mitä nyt tapahtuu?

Kun Herra kuuli, että hänen palvelijansa, jolle hän antoi velan anteeksi, hänen armostaan, oli tehnyt muutoksen asettaen itsensä oikeuden mukaan jolloin hän otti armonsa pois häneltä, hän ottaa takaisin jo luvatus armon. Ota huomioon: Menetät Jumalan armon, kun asetat itsesi toisten ihmisten asioiden yläpuolelle.

Miten haluamme jatkaa kun Jumala ottaa meiltä armonsa pois? Olemme kadotettuja ihmisiä! Me emme seiso ainoastaan velan anteeksisaajan paikalla, vaan meidän on vielä rukoiltava uudestaan ja uudestaan. "Anna meille meidän syntimme anteeksi." Olemme armon varassa! Jos Jumala vie hänen armonsa meiltä pois, mitä silloin meistä tulee? Silloin jää vain yksi jäljelle: ikuinen kadotus.

Huomaatko nyt miten hyvin vakava asia on? Jos et ole valmis antamaan anteeksi sydämestäsi veljellesi, mitä hän teki sinulle, silloin Jumala vie armonsa pois sinulta, niin hän ottaa takaisin jo syntien anteeksiantamuksen lausunnon. Siksi sinusta riippuu: Oletko jollekulle vihollinen? Onko riita sinun ja lähimmäisesi välillä? Sitten pyydän sinulta: Laita asiasi kuntoon!

Ehkä sanot. "Kyllä, mutta minä en ole aloittanut sitä!" Voi olla. Ehkä toinen mainitsee, että sinä olet alkanut! Se ei ole niin tärkeää, kuka aloitti. Tärkeää on, että asiat laitetaan kuntoon, että sinä sovitat itsesi veljesi kanssa. Jos hän ei ota ensimmäistä askelta, silloin sinun täytyy tehdä se. Jos se on kaikkein nöyryin tapa, saavuttaa hänet. "Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa." (Room. 12:18) Et voi kantaa kaunaa. Et voi sietää katkeruuden juuria sydämessäsi. Et saa myös olla tyytyväinen lausumalla: "Todella haluan antaa anteeksi hänelle, mutta en voi unohtaa häntä!"

Sinun täytyy antaa hänelle anteeksi, niin ettei enää sydämässäsi ole katkeruuden juurta, niin että voit tavata hänet kadulla ja voit tervehtiä häntä, kuin mitään ei olisi koskaan tapahtunut välillänne. Älä unohda: Sinä pyydät Jumalaa antamaan sinulle anteeksi niin kuin sinä annat anteeksi! Jos et anna anteeksi kokonaan, eikä milloinkaan, silloin - Jumala myös ei anna sinulle anteeksi!

Rakkaani, onko sinulla vielä joku asia, joka sinun täytyy korjata? Älä siirrä sitä, ettei kuolema yllättäisi sinua, ennen kuin olet laittanut asiasi kuntoon.

Älä unohda enää: Jokainen, joka asettaa itsensä oikeuden paikalle, itse menettää armon.

Jumala antakoon meille armoaan, että oppisimme rukoilemaan hengessä ja totuudessa ja hyvällä omallatunnolla: "ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme;" (Matt. 6:12) Aamen.

Kurt Barath

“Ei mitään!”

Muistan kun olin pikkupoikanen ja kun joltakulta kysyttiin kuulumisia ja esitettiin kysymys: “Mitä teet?” Tai “mitä olet tehnyt?” Yleinen vastaus Bulgariassa oli: “Ei mitään!” Tarkoitettiin, ei mitään erikoista.

Kun Jeesus oli maan päällä Hän sanoi: "Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä." Joh. 5:17.

Satunnainen elämä

Kuvaillen elämän kulkua voidaan sanoa: Jokainen ihminen maan päällä on heitetty valtameren, kun ei vielä edes ollut oppinut uimaan. Taistellen henkensä edestä, hän yrittää uida, mutta se ei ole helppoa hetkessä oppia sitä, toiset taas eivät yritä tehdä mitään ja niin he hukkuvat.

Monet ihmiset toimivat mielijohdeista. Tänään minua miellyttää tehdä työtä ja teen sitä, mutta toisena päivänä päinvastoin. Jos ihminen antautuu mielijohdeeseensa, hän saa menetystä, sekä ajallisessa elämässä, että hengellisessä. Kuinka monet menettävät työpaikkansa, koska toimivat mielijohdeista ja kuinka monta on huonoissa väleissä toisten kanssa, koska antautuvat mielijohdeisiin! Ajatelkaamme jos sydämemme toimisi mielijohdeista, silloin ihminen pian kuolee!

Monet, jotka elävät satunnaista elämää sortuvat alkoholismiin ja huumeisiin. Silloin kun ihmisillä ei ole mitään tekemistä, sieluvihollinen on toimimassa johdattamaan häntä syntiin. Vapahtajamme sanoi: "Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä." Joh. 5:17. Työn tekeminen ei ole satunnainen asia, se on periaate ja sitä tulee tehdä säännöllisesti.

Luojamme on antanut ihmisille sen lahjan, että hän myös saa rakentaa ja saada hedelmiä työstä, jotka antavat hänelle suuren ilon.

Ei mitään, koska se on helpompaa!

Kohdaten vaikeuksia ja vastoinkäymisiä ihminen on taipuvainen lopettamaan tehtävänsä. Monista erisyistä ihminen päättää olla joutilaana, koska se on helpompi, mutta siitä on ikäviä seurauksia. Ihminen kangistuu ja oppii laiskuutta, hän keskittyy itseensä ja menettää siunaukset, jotka muuten Jumala haluaa antaa hänelle.

“Sitten myös se, joka oli saanut yhden leiviskän, tuli ja sanoi: 'Herra, minä tiesin sinut kovaksi mieheksi; sinä leikkaat sieltä, mihin et ole kylvänyt, ja kokoat sieltä, missä et ole eloa viskannut. Ja peloissani minä

menin ja kätkin sinun leiviskäsi maahan; katso, tässä on omasi.' Mutta hänen herransa vastasi ja sanoi hänelle: 'Sinä paha ja laiska palvelija! Sinä tiesit minun leikkaavan sieltä, mihin en ole kylvänyt, ja kokoavan sieltä, missä en ole viskannut. Sinun olisi siis pitänyt jättää minun rahani rahanvaihtajille, niin minä tultuani olisin saanut omani takaisin korkoineen. Ottakaa sentähden leiviskä häneltä pois ja antakaa sille, jolla on kymmenen leiviskää. Sillä jokaiselle, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta jolla ei ole, siltä otetaan pois sekkin, mikä hänellä on.' Matt. 25:24-29.

Tämä "paha ja laiska palvelija" päätti, että hän ei halua tehdä mitään ja hän esitti syitä, jotka oli hänen keksimiä syitä, jotka eivät pitäneet paikkaansa. Tämä palvelija menetti kaikki, koska ei halunnut tehdä työtä herransa hyväksi.

Miten on meidän laitamme? Haluammeko tehdä työtä Herramme hyväksi? Tai meilläkin on lukuisia syitä miksi emme tee mitään. Ajatelkaamme, jos emme tee mitään Herramme hyväksi, ei Häenkään voi puolustaa meitä taivaallisen Isän edessä.

Jumalan sanan mukaan me emme kuuluu itsellemme vaan Jumalalle ja sen vuoksi meidän tulee kirkastaa Hänen nimensä elämässämme.

"Menestyminen - olipa kysymys mistä alasta tahansa - edellyttää selvää päämäärää. Sen, joka tahtoo todella menestyä elämässä, täytyy jatkuvasti pitää näköpiirissä päämäärä, joka on hänen pyrkimystensä arvoinen. Sellainen päämäärä on asetettu nykyajan nuorison eteen. Taivaan määräämä tavoite: evankeliumin julistaminen maailmalle tämän sukupolven aikana, on korkein tavoite, mikä voi vedota ihmiseen. Se avaa työkentän jokaiselle, jonka sydäntä Kristus on koskettanut." E. ja k. 246.

Päämäärä

Jos ihmisellä ei olisi päämäärää elämässään, silloin hän olisi eläinten kaltainen. Jumalan sanan valossa tiedämme, että elämä, jonka elämme täällä maan päällä on vain koe-elämä. Täällä me valmistaudumme ikuista elämää varten, ja sen vuoksi meidän korkein päämäärämme tulee olemaan saada Kristuksen kaltainen luonne ja kertoa Hänestä muille ihmisille. Kaikki muut asiat mitä tehdään täällä tulee olla korkeimman päämäärämme tueksi. Jos uskovaisena emme pidä mielessä aina tätä asiaa, silloin on olemassa se vaara, että sivuasioista elämässämme ovat tärkeimpiä kun se korkein päämäärämme. Jumala varjelkoon meitä siitä.

"Niinpiä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen

Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen.” Fil. 3:8.

Riippumatta siitä onko meillä hyvä menestys ajallisessa elämässä tai ei, tärkeä on että voitamme Jeesuksen omaksemme.

“Jumalan lapsilleen antama ihanne on korkeampi kuin minne korkeintaan ihmisajatus voi ulottua. Jumalaisuus - Jumalan kaltaisuus - on tuo saavutettava. Oppilaan eteen avautuu jatkuvan edistyksen polku. Hänen saavutettavanaan on tarkoitus ja tavoitettavanaan päämäärä, mihin sisältyy kaikki hyvä, puhdas ja ylevä. Hän etenee jokaisella todellisen tiedon alalla niin nopeasti ja niin pitkälle kuin mahdollista. Mutta hänen pyrkimyksensä kohdistuvat tavoitteisiin, jotka ovat pelkkiä itsekkäitä ja ajallisia tarkoitusperiä niin paljon korkeammalla kuin taivas on maata korkeampi.” E. ja k. 18, 19.

Jumalan kaltaisuus on kaikkein suurin rikkaus, jonka voimme saada täällä maan päällä. Kun saavutamme tämän suuren rikkauden, silloin meillä on oikeus kerran päästä uuteen Jerusalemin porteista sisälle. Jumala meitä auttakoon siihen.

Ei ilman hedelmiä

"Katso, minä ja lapset, jotka Jumala on minulle antanut!" Hebr. 2:13

Me emme voi ilmestyä taivaallisen Isän edessä ilman hedelmiä. Jumalan sana osoittaa meille, että kaikki, jotka kerran haluavat olla taivaan kodissa pitää tehdä työtä sielujen pelastamiseksi. Lähetykenttämme on siellä missä asumme ja liikumme. Kaikki kyvyt, voimat, varat ja keinot, joita on hallinnassamme, meidän tulee käyttää tämän suuren tehtävän suorittamiseksi.

“Jokainen joka on maistanut tulevan maailmanajan voimia, olkoon hän nuori tai vanha, oppinut tai oppimaton, on lähtevä liikkeelle sen Hengen voimasta, mikä vaikutti Kristuksessa. Uudistuneen sydämen ensimmäinen innostuksen kohde on toisten johtaminen Vapahtajan luo. Ne jotka eivät omista tätä halua, osoittavat menettäneensä ensimmäisen rakkautensa. Sellaisten tulee huolellisesti tutkia omaa sydäntään Jumalan sanan valossa ja hartaasti etsiä Kristuksen Hengen kastetta. Heidän tulee rukoilla, että he syvällisemmin voisivat käsittää Jeesuksen meille osoittamaa ihmeellistä rakkautta, mikä sai hänet jättämään kirkkauden asunnot ja tulemaan langenneeseen maailmaan pelastamaan hukkuvia.” Ta. II, 126.

Onko meillä halu johdattaa sieluja Vapahtajan luo? Haluammeko rukoilla Jumalan Hengen kasteen puolesta, että voisimme saada paljon

sieluja Kristukselle? Haluammeko saada ihania kokemuksia lähetystyössä? Rukoilkaamme seurakuntana ja yksilönä, että saisimme uusia sieluja totuuden puolelle. Herra meitä auttakoon siinä.

“Nousimme kaikki yhdessä pilveen ja kohosimme seitsemässä päivässä lasimerelle. Jeesus otti esille kruunut ja asetti ne omalla oikealla kädellään meidän päähämme. Hän ojensi meille kultaiset harput ja voitonpalmut. Lasimerellä 144,000 seisoivat täydellisessä neliössä. Muutamien kruunut olivat hyvin kirkkaat, toisten sitä vastoin vähemmän kirkkaat. Muutamien kruunuissa näytti olevan runsaasti tähtiä, kun taas toisten kruunuissa oli ani harvoja. Kaikki olivat täysin tyytyväisiä kruunuihinsa. Kukin oli puettu ihanaan valkoiseen vaippaan olkapäiltä jalkoihin asti. Enkelit ympäröivät meitä kaikilta puolilta astellessamme lasimeren poikki kaupungin portille. Jeesus korotti väkevän mainehikkaan käsivartensa, tarttui kiiltäväsaranaiseen helmiporttiin heilauttaen sen auki ja lausui meille: »Te olette pesseet vaatteenne minun veressäni, puolustaneet sitkeinä totuuttani, käykää sisälle.» Me astuimme kaikki sisälle tuntien, että meillä oli täysi oikeus kaupunkiin.” H. k. 19, 20.

Jumala osoitti sisar Whitelle, että taivaassa jokaisessa kruunussa on tähtiä, jotka tarkoittaa montako sielua sai pelastuksen sen omistajan välityksellä. Siellä ei ole kruunua ilman tähtiä. Tämä tarkoittaa, että jokainen pelastettu on saanut muitakin sieluja uskon tielle, jotka pelastuu. Herra meitä auttakoon, että tämä uuden vuoden aikana saisimme uusia sieluja Jumalan perheeseen. Aamen.

Teidän veljenne Vladimir Marinov

Kolmen enkelin sanoma

Jumala on kaikkina aikoina lähettänyt varoitussanomiamia: Nooa saarnasi 120 vuotta, mutta vain 8 henkilöä ottivat sanoman vastaan. Joonan sanomaa Niiniveessä kuultiin ja kaupunki pelastui. Jeremia varoitti Juudaa ja Jerusalemia babylonilaisista, mutta turhaan. Jeesuksen varoitus tulevasta tuomiosta, täyttyi vuonna 70, kun roomalaiset tuhosivat Jerusalemin. Kolmen enkelin sanoma on myös varoitussanoma tulevasta tuomiosta.

Ilmestyskirjan 14: 6-12: Ja minä näin lentävän keskitaivaalla erään toisen enkelin, jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuville, kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja

kansoille. Ja hän sanoi kovalla äänellä: Peljätäkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut ja kumartakaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vetten lähteet. Ja seurasi vielä toinen enkeli, joka sanoi: “Kukistunut, kukistunut on se suuri Babylon, joka haureutensa vihin viinillä on juottanut kaikki kansat“ Ja heitä seurasi vielä kolmas enkeli, joka sanoi suurella äänellä:“ Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka sekoittamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan, ja häntä pitää tulella ja tulikivellä vaivattaman pyhien enkelien edessä ja karitsan edessä. Ja heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iankaikkisesti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, heillä, jotka petoa ja sen kuvaa kumartavat, eikä kenelläkään, joka ottaa sen nimen merkin. Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.

Iankaikkinen evankeliumi on saarnattava tämän maan päällä kaikille ihmisille. Mutta mistä me löydämme tuon evankeliumin tässä sanomassa? Koko sanomassa ei puhuta sanaakaan Jeesuksen lunastustyöstä.

Adventtipioneerit ymmärsivät tämän sanoman seuraavasti: Ensimmäisen enkelin sanomaa saarnasi William Miller vuoteen 1844 saakka. Toisen enkelin sanomaa saarnasivat milleriläiset kesästä 1844 lähtien. Erikoisesti heidän saarnaajansa Charles Fitch, joka puhui kirkkojen moraalista tilanteesta. Kolmannen enkelin sanomaa saarnaavat adventistit suuren pettymyksen jälkeen. Usein puhumme vain kolmannen enkelin sanomasta, mutta silloin ymmärrämme ja tarkoitamme aina kaikkia kolmea sanomaa. Sisar Ellen G. White kirjoitti vuonna 1890 seuraavasti: Monet ovat minulle kirjoittaneet ja kysyneet, onko se oppi uskonvanhurskaudesta kolmen enkelin sanoma. Minä olen vastannut. Se on todella oppi uskonvanhurskaudesta. (Evangelisation, siv. 185 saksaksi)

Ensimmäinen enkelin sanoma: Kunnioittakaa Jumalaa. Miten voimme antaa Jumalalle kunniaa? Siten, että uskomme Häneen tämän maailman luoja. Me adventistit olemme miltei ainoa seurakunta, joka uskoo, että Jumala on luonut tämän taivaan ja maan 6 päivässä ja että siinä on maailmamme alku. Ilman luoja ja sapattia me kadotamme lunastuksen ymmärryksen.

Hänen tuomionsa hetki on tullut. Mistä tuomiosta on tässä kysymys? Se on tutkivatuomio. Dan. 7,10 lue seuraavasti: “Oikeus istui tuomiolle ja kirjat avattiin.” Tämä tutkivatuomio tapahtuu juuri nyt, mutta

sen päätöksien täytäntöönpano tulee myöhemmin. Tämä tutkivatuomio ei sovi useimpien kristittyjen oppeihin, koska he uskovat sielun kuolemattomuuteen. Silloin ei tarvita minkäänlaista tuomiota. Kun minä tässä tuomiossa olen Kaikkivaltiaan edessä, minä tarvitsen puolustajan. Minä tarvitsen Kristuksen, joka minun henkilökohtaisena Vapahtajana seisoo kaikkivaltiaan Jumalan ja minun välillä. Minä tarvitsen iankaikkista evankeliumia.

Toisen enkelin sanoma: Kukistunut on suuri Babylon. Tämä sanoma on kirjoitettu menneisyydessä. Se merkitsee profeetallisesti, että kaikki, mitä Jumala sanoo, täyttyy varmasti. Samoin on kirjoitettu Jesajan 53 luku, jossa puhutaan Kristuksesta, vaikka Jesajan aikana hän ei ollut vielä silloin edes syntynytkään. Apostoli Pietari kirjoittaa ensimmäisessä kirjeessä 5:13 sen aikaisesta Babylonista ja Ilm. 17:5 luetaan nykyisestä. Babylon on luopunut oikeasta evankeliumista ja sen tilalle asettanut mm. sunnuntain, opin sielun kuolemattomuudesta, pyhien palvonnan, sekä muita pakanallisia oppeja. Ilmestyskirjan 17, kirjoittaa nykyajasta: Suuri Babylon, maan porttojen ja kauhistuksen äiti. Myös sisar Ellen G. White kirjoittaa kirjassa “Suuri taistelu”, että Babylonilla on paljon tyttäriä. Siis ei vaan katolinen kirkko, vaan myös kaikki langenneet protestanttiset kirkot. Ilm. 18:4 kehottaa ihmisiä lähtemään pois noista kirkoista.

Kolmas enkelin sanoma: Pedon ja sen kuvan eteen kumartuminen ja sen merkin vastaanottaminen. Tämä peto on se sama kirkko, josta kirjoitetaan toisen enkelin sanomassa. Pedon kumartamisella ymmärretään kuuliaisuutta tämän kirkon opeille. Ja sen pedon kuva ovat ne 340 protestantista kirkkoa, jotka kuuluvat kirkkojen maailmanneuvostoon. (Geneve). Ei mikään koodi tai siru, joka meihin asetetaan, ole se merkki, vaan se merkki on Jumalan merkin vastakohta. Jumalan merkin löydämme 2. Mooseksen 31:16-17: Ja pitäkööt israelilaiset sapatin, niin että he viettävät sapatia sukupolvesta sukupolveen ikuisena liittona. Se on oleva ikuinen merkki minun ja israelilaisten välillä; sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi ja hengähti. Jumalan kutsu meille on, pitää Jumalan lepopäivän – sapatin. Ketä haluamme kuunnella - Jumalaa tai hänen vastustajaansa.

Ensimmäinen enkeli ilmoittaa meille iankaikkisen evankeliumin, toinen enkeli varoittaa meitä väärästä evankeliumista ja kolmas enkeli kehottaa meitä valitsemaan niiden välillä.

“Ja heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iankaikkisesti, eikä heillä

ole lepoa päivällä eikä yöllä, heillä, jotka petoa ja sen kuvaa kumartavat, eikä kenelläkään, joka ottaa sen nimen merkin. Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.”

Tämä uhattu rangaistus muistuttaa Sodoman ja Gomoran rangaistusta. Juudaan1:7 luumme, että heidän tulisi kärsiä iankaikkisesti. Mutta me tiedämme, että Sodoma ja Gomora eivät enää pala. Pelastetuilla on iankaikkinen elämä, ja niin he ovat kuolemattomia, mutta jumalattomat eivät sitä ole, joten heidän rangaistuksetkaan eivät ole iankaikkisia, vaan jokainen saa tekojensa mukaan.

Kristuksen toinen tulo lopettaa tämän sanoman, joka on Jumalan vastaus tälle henkisesti ja moraalisesti langenneelle kansakunnalle. Jokaisen on tehtävä valintansa, myös jokaisen adventistin.

Birgitta-sisar

10 Kysymystä Kristitylle

Haastattelu

1. Kuinka kauan olet ollut uskossa?

Olen uskovaisesta perheestä jossa oli 8 sisarusta. Minut kastettiin 1946 ja siitä lähtien olen ollut uskossa.

2. Miksi olet päättänyt elää seuraamalla Jeesusta?

Halusin seurata Jeesuksen viitoittamaa tietä ja tunsin sydämessäni että tein oikean ratkaisun. Vanhempani sekä taivaan enkelit ja Jumala iloitsivat tästä päätöksestäni. “Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! Sillä kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut hänen neuvonantajansa? Tai kuka on ensin antanut hänelle jotakin, joka olisi tälle korvattava? Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja häneen on kaikki; hänelle kunnia iankaikkisesti! Amen.” Room.11:33-36.

3. Kun katsot ajassa taaksepäin, mitä erikoista olet kokenut Jumalan läheisyydessä?

En ole koskaan joutunut katumaan tätä päätöstäni. Jumala on siunannut minua hyvällä aviomiehellä ja lapsilla.

4. Voitko kertoa jostain rukousaiheesta ja oletko saanut vastauksen siihen?

Olen rukoillut lasteni ja itsenikin puolesta että saisin voimaa ylhäältä käsin. Rukousaiheita on ollut monia. Veljeni puolesta ja Virpin sekä Alin puolesta.

5. Muistatko jonkun erityisen raamatunpaikan, mikä on auttanut sinua eteenpäin?

Jumala on luvannut olla meidän kanssamme joka päivä maailman loppuun asti, hän ei hylkää meitä. Room 11:1

6. Mitä sinulle merkitsee uskossa eläminen niin perheelle kuin seurakunnallekin?

Perhe on seurakunnan pienin ydinryhmä jossa meidän tulee kasvaa ja kasvattaa nuoria Jumalan pelkoon (kunnioittamiseen) seurakunta on sellainen yhdistys jonka avulla ja varoilla sanomaa levitetään. Saaduilla varoilla hankitaan myös kirjallisuutta ja maksetaan palkkoja.

7. Kaipaatko jotain mitä seurakunnan pitäisi tuoda esille laajemmin ja paremmin?

Lähetystyö on ensisijaisesti tärkein asia tänä päivänä. Toinen hyvin tärkeä on että sisarten ja veljien tulisi seurata pukeutumistaan. Naisten ei tulisi olla ilman päähinettä (esim:) eikä miesten ilman puvun takkia sapattikoulussa.

8. Mitä haluat antaa nuorille matkaevääksi uskon tielle?

Ehdottomasti antaa elämänsä Jeesukselle eikä jäädä matkan varrelle, kun nähdään mitä maailmassa tapahtuu ja on jo tapahtunut joka päivä. Ei sieltä löydy pelastusta. Jeesus on kuollut meidän kaikkien puolesta. Palkaksi saamme iankaikkisen elämän.

9. Mitä haluat painottaa vanhemmille kokeneitten sisarien Ja veljien sydämen asiaksi?

Meillä on paljon aihetta kiittää Luojaamme - Isäämme! Että olisimme hyvinä esimerkkeinä nuorille, kannustaen heitä elämään Raamatun opetusten mukaisesti vaikka meitä pilkattaisiin ja arvosteltaisiin tämän johdosta. On paljon parempi kärsiä tässä elämässä ja saada ikuisen elämän taivaskodissa kuin se että joutuisimme kadotukseen.

10. Mikä on sinun toiveesi ja päämääräsi?

Toiveeni on pelastua ja olla taivaskodissa jonne Jeesus on mennyt valmistamaan sijaa lapsilleen jotka häntä rakastavat ja seuraavat. Että näkisimme kaikki rakkaat ja läheiset siellä Jumalan valtaistuimen edessä.” Jumala on uskollinen , hän jonka kautta te olette kutsutut hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen , meidän Herramme yhteyteen.”1Kor. 1:9.”ja Kristuksen asua uskon kautta teidän sydämissänne”. Ef.3:17.

Haastateltavana: Annikki Räsänen

Haastattelija: Olavi Ihala.

“Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.” Jes. 46:4.

RUOTSIN JUHLILLA

- Ilmoituksia -

Seitsemännenten päivän adventistien Kansainvälinen lähetyssurakunta

Uskonpuhdistusliike Suomen lähetyssyhdistys ry

Mastotie 10, 37800 AKAA

Kokouskutsu!

**Yhdistyksen vuosikokous seurakuntatalolla Mastotie 10,
Maaliskuun 30. 2014 klo. 10.00**

Esillä vuosikokousasiat

Kevätrukouspäivät 28-29.3.2014

Pitkien sapattien aiheita

Pääaihe: “Kasvatuksen perusperiaatteita”

2. Kor. 3:18.

“Lepopäivä”

5.4.2014

“Usko ja rukous”

3.5.2014

Sydämellisesti tervetuloa!

Pyhien palkka

Sen jälkeen näin valtavan suuren enkelijoukon tuovan kaupungista kirkkaita kruunuja — kullekin pyhälle yhden, mihin oli kirjoitettu hänen nimensä. Jeesuksen käskystä enkelit toivat kruunut Hänelle, minkä jälkeen suloinen Jeesus oikealla kädellään asetti kruunut pyhien päähän. Samalla tavalla enkelit toivat harput, ja Jeesus ojensi nekin pyhille. Johtavat enkelit antoivat äänen, minkä jälkeen kaikki yhtyivät kiitokseen ja onnekkaiseen ylistykseen jokaisen käden kosketellessa taitavasti harpun kieliä esittäen mitä sointuvinta ja ihaninta soittoa.

Sitten näin Jeesuksen ohjaavan lunastettujen joukon kaupungin portille. Hän tarttui porttiin työntäen sen taaksepäin sen kimaltelevilla saranoilla ja käski totuuden säilyttäneiden kansojen astua sisälle. Kaupungissa oli kaikenlaista mieluista katseltavaa. Kaikkialla he näkivät ihanaa, yltäkylläistä loistoa. Sitten Jeesus katseli lunastamiaan pyhiä. Heidän kasvonsa säteilivät kirkkautta, ja kiinnittäessään rakastavan katseensa heihin Jeesus sanoi sointuvalla ja täydellisellä äänellään: »Katselen sitä, minkä puolesta sieluni on nähnyt vaivaa, ja olen saanut tyydytyksen. Tämä yltäkylläinen ihanuus on teidän nautittavananne iankaikkisesti. Teidän surunne ovat päättyneet. Eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva.» Näin lunastettujen kumartavan ja heittävän kimaltelevat kruununsa Jeesuksen j aikain juureen, ja kun Vapahtajan hellä käsi oli nostanut heidät jalkeille, he koskettelivat kultaisia harppujaan ja täyttivät koko taivaan ihanalla soitollaan ja lauluillaan Karitsan kunniaksi.

Sitten näin Jeesuksen vievän kansansa elämän puun luokse, ja jälleen kuulimme Hänen suloisen äänensä ihanampana kuin mikään kuolevaisten kuulema soitto sanovan: »Tämän puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Syökää siitä kaikki.» Elämän puu kantoi mitä kauneimpia hedelmiä, ja niitä pyhät saivat syödä vapaasti. Kaupungissa oli mitä ihanin valtaistuini, josta lähti elämänveden puhdas, kristallinkirkas virta. Molemmiin puolin virtaa oli elämän puu ja virran rantamalla kasvoi muita ihania puita, joiden hedelmät olivat hyviä syödä.

Ihmiskieli on perin köyhä kuvaamaan taivasta. Katsellessani tätä kaikkea jouduin hämmästyksen valtaan. Verrattoman loiston ja ihanan kirkkauden mukaansa tempaamana lasken kynän kädestäni ja huudahtan: »Oi, mitä rakkautta! Mitä ihmeellistä rakkautta!» Ylevinkään kieli ei pysty kuvaamaan taivaan ihanuutta eikä Vapahtajan rakkauden verratonta syvyyttä.

Lunastuksen historia 327, 328

